Ὁ Πάολο κι' ἡ Μανελίτα δὲν εἶπαν λέξι. Δὲν καταλάβαιναν πειὰ τίποτε παρὰ μόνον ὅτι ἦσαν χαμένοι καὶ πῶς μποροῦσε μόνο ἴσως ὁ Ζάκοβο νὰ τοὺς σώσει ! Τὸ τσεκοῦρι δάγκασε ἀκόμη μερικὲς φορὲς τὸ κατάρτι ποὺ σιγὰ ἔγερνε κι' ἔπειτα μ' ἕνα τρίξιμο ἔπεσε στὴ θάλασσα !...

Τὸ καράβι ἐλαφρὸ τώρα χοροπηδοῦσε, πειότερο ἡ ἀντάρα οὐρλιαζε πάνω τους !...

— Βοήθεια ! φώναξε ἡ Μανελίτα σαστισμένη. Καὶ στὸν παροξυσμὸ τοῦ φόβου της, σηκώθηκε,ἔτρεξε στὸ Πάολο καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του φωνάζοντας :

— Φοβᾶμαι !... γλύτωσέ με, γλύτωσέ με !...

Ὁ Ζάκοβο δὲν κινήθηκε, μόνο τὸ χαμόγελο σβύστηκε ἀπ' τὰ σριγμένα χείλια του.

Μιὰ νεκρικὴ ὠχρότης τοῦ σκέπαζε τὴν ὄψι.

Ὁ Πάολο τρομαγμένος ἀπ' τὴν ἀστοχασιὰ τῆς Μανελίτας, προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ. Ἀλλ' αὐτὴ τὸν σφιχταγκάλιαζε πειότερο τρέμοντας, θρηνῶντας.

Πάλι ὁ Ζάκοβο σήκωσε τὸ τσεκοῦρι του, καὶ πάλι ἀκούστηκε ὁ κρότος τοῦ σίδερου στὸ ξύλο.

Τί ἔκανε ; Δὲν βρίσκονταν κατάρτι πειὰ γιὰ νὰ κόψῃ. Καὶ γι' αὐτὸ χτυποῦσε παντοῦ, χτυποῦσε... στὴς πλευρὲς τοῦ ἱστιοφόρου, στὴς βάσεις, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ τρυπανίζῃ καὶ τὸν πάτο τοῦ πλοίου ! Αὐτὸ πειὰ ἦταν μιὰ τρέλλα. Θὰ ἐπνίγοντο καὶ οἱ τρεῖς τους !...

Μ' ἕνα ξετίναγμα ὁ Πάολο λευτερώθηκε ἀπὸ τὴ Μανελίτα καὶ ρίχτηκε στὸ Ζάκοβο.

— Εἶσαι ζουρλός ! τοῦ μούγκρισε.

Μὰ αὐτὸς τὸν κύτταξε ἄγρια, σήκωσε τὸ τσεκοῦρι γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ μακρυὰ καὶ τὸ κατέβασε κατόπιν πάλι στὸν πάτο γιὰ τελευταῖα φορά !

Ἕνα πελώριο κῦμα χύθηκε στὸ ἀνοιχτὸ πλοῖο σὰν φρενιασμένο θηρίο.

Ὁ Πάολο ξαναχύμησε πάνω στὸ Ζάκοβο, μεθυσμένος τώρα ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ τὸν τρόμο !

Ἀλλ' ὁ Ζάκοβο ποῦχε σιδερένια νεῦρα, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαρύγγι, τὸν ἔρριξε στὸ βάθος τοῦ καραβιοῦ καὶ βάζοντας τὸ γόνατο στὸ στῆθός του, φώναξε γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναῖκα του :

— Μανελίτα ! θὰ πεθάνῃς εὐτυχισμένη ! Θὰ πᾶς στὸν ἄλλο κόσμο μαζὺ μὲ τὸ φίλο σου !

Ἡ Μανελίτα βλέποντας τώρα τὸ νερὸ ν' ἀνεβαίνῃ γύρω της, στήλωσε ἀποβλακωμένη τὰ μάτια της στὸ Ζάκοβο, μὲ τρομάρα ! Ἄξαφνα τὰ κατάλαβε ὅλα. Ὁ Ζάκοβο ἤξερε τὴν ἀπιστία της. Καὶ τὸ κῦμα ἀνέβαινε...ἀνέβαινε διαρκῶς... Βρίσκονταν κι' οἱ τρεῖς στὸ νερό, ὡς τὴ μέση !

Ὁ Ζάκοβο ξέσφιξε τὰ νύχια του κ' εἶδε πῶς εἶχε πνίξει τὸν Πάολο...

Ἡ Μανελίτα φώναζε καὶ ζητοῦσε χάρι... Μὰ ἡ θάλασσα ξαφνικά, πιέζοντας μ' ὅλο της τὸ βάρος τὸ ἱστιοφόρο τὸ παρέσυρε· τὸ κατάπιε...

Ἕνα ξεφώνημα σκληρὸ ξέσχισε τὸν ἀέρα καὶ κόπηκε ἀπότομα...

Κ' ἔπειτα πιὰ τίποτε, παρὰ μόνον ἡ ἀνεμοζάλη ποὺ ἀπλώνοντάν, ἀπλώνονταν πέρα ὡς πέρα σ' ὅλο τὸ πέλαγος...

JULES LERMINA

*

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Στὴ φιλία ὅλα εἶνε κοινά... γιὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους.

***

Μὲ τὴν σύγχρονον ἀνατροφὴν καὶ παίδευσιν ἤτις δίδεται εἰς τὸ θῆλυ γένος, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι παρασκευάζομεν ἐπίτηδες πολὺ περισσοτέρας βασιλίσσας καὶ πριγκηπίσσας καὶ ἐν γένει ἀριστοκρατίδας ἀφ' ὅσας εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν.

***

Σήμερα ὁ ἀριθμὸς τῶν συγγραφέων πανταχοῦ τοῦ κόσμου εἶνε ἤδη μέγας καὶ βαίνει αὐξάνων καθημερινῶς. Ἡ αἰτία εἶνε ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ τοῦ κυβερνᾶν, εἶνε τὰ μόνα τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ ἐξασκῇ κανεὶς χωρὶς νὰ τὰ ἔχῃ προτήτερα σπουδάσῃ.

***

Γυνὴ ἀληθῶς ἀξιότιμος δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ σύζυγος καὶ χήρα παρὰ μίαν μόνην φοράν.

***

Οἱ ἐπαῖται κλέβουν τοὺς φτωχούς.

***

Ὁμολογουμένως, βλέπω ὅτι ὁ ἄνθρωπος τελειοποιεῖ καθημερινῶς τὰ πάντα περὶ ἑαυτὸν· ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ τελειοποιεῖται καὶ ὁ ἴδιος.

***

Νὰ φονεύσῃς ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἀνθρώπων γεννηθέντων ὑπὸ ἄλλον παρὰ τὸν ἰδικόν σου οὐρανόν, χωρὶς μῖσος καὶ χωρὶς αἰτία, ἰδοὺ ἡ στρατιωτικὴ δόξα, τὴν ὁποῖα τόσο θαυμάζουν. Τὸ νὰ φονεύσῃς ὅμως ἓν καιρῷ εἰρήνης, καὶ ἕνα μόνον ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ τόπου αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους τόσον ἔνδοξον ἦτο χθὲς νὰ ἐξοντώσῃς, θεωρεῖται ἔγκλημα τιμωρούμενον ὑπὸ τῶν νόμων καὶ συνεπιφέρον τὴν γενικὴν φρίκην.

Ἀλφόνσος Κὰρρ

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ ΕΝΑ ΠΕΝΘΙΜΟ ΤΟΥ ΧΥΝΟΠΩΡΟΥ ΔΕΙΛΙ...

... Et j' aurai comme escorte le spe
ctre accusateur de ma jeunesse morte.

HENRY SPIESS

Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο τοῦ χυνοπώρου δεῖλι
μέσ' στὴν κρύα μου κάμαρα, ὅπως ἔζησα, μόνος·
στὴν στερνὴν ἀγωνία μου τὴ βροχὴ θέν' ἀκούω
καὶ τὸν κούφιο τὸ θόρυβο ποὺ ἀνεβάζει ὁ δρόμος.

Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο τοῦ χυνοπώρου δεῖλι
μέσα σ' ἔπιπλα ξένα καὶ σὲ σκόρπια βιβλία
θὰ μὲ βροῦν στὸ κρεββάτι μου, θεναρθῇ ὁ ἀστυνόμος,
θὰ μὲ θάψουν σὰν ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶχε ἱστορία.

Ἀπ' τοὺς φίλους ποὺ παίζαμε πότε πότε χαρτιὰ
θὰ ρωτήσῃ κανένας τους ἔτσι ἁπλά : «Τὸν Οὐράνη
μὴν τὸν εἶδε κανείς ; Ἔχει μέρες ποὺ χάθηκε...»
Θὰπαντήσῃ ἄλλος παίζοντας «Μ' αὐτὸς ἔχει πεθάνει»

Μιὰ στιγμὴ θὰ κυττάξουνε ὁ καθένας τὸν ἄλλο,
θὰ κουνήσουν περίλυπα καὶ σιγὰ τὸ κεφάλι,
θὲ νὰ ποῦν : «Τ' εἶνε ὁ ἄνθρωπος;.. Χτὲς ἀκόμα ἐζοῦσε».
Καὶ βουβὰ τὸ παιχνίδι τους θ' ἀρχινήσουνε πάλι.

Κάποιος θἆναι συνάδελφος στὰ «ψιλὰ» ποὺ θὰ γράψῃ
πὼς «προώρως ἀπέθανεν ὁ Οὐράνης στὴν ἤνην,
νέος γνωστὸς στοὺς κύκλους μας, ποὺ κάποτε εἶχε ἐκδώσει
μιὰ συλλογὴ ποιήματα πολλὰ ὑποσχομένην».

Κι' αὐτὸς θἆναι ὁ στερνὸς τῆς ζωῆς μου ἐπιτάφιος.
Θὰ μὲ κλάψουνε βέβαια μόνο οἱ γέροι γονιοί μου
καὶ θὰ κάνουν μνημόσυνο μὲ περίσσιους παπάδες
ὅπου θἆναι ὅλοι οἱ φίλοι μου—κι' ἴσως ἴσως οἱ ὀχτροί μου.

Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο τοῦ χυνόπωρου δεῖλι
σὲ μιὰ κάμαρα ξένη, στὸ πολύβοο Παρίσι,
καὶ μιὰ Κέττυ θαρρῶντας πὼς τὴν ἐξέχασα γι' ἄλλην
θὰ μοῦ γράψῃ ἕνα γράμμα—καὶ νεκρὸ θὰ μὲ βρίσῃ...

Παρίσι, 1914

Κώστας Οὐράνης

ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ

Ἀκόμα δὲν ἐφτάσανε λαχανιασμένα
καὶ πάλι ξεκινοῦν τὰ μαῦρα τραῖνα
ἀκόμα δὲν ξαπόστασαν στὴν ἡσυχία
τοῦ λιμανιοῦ, καὶ πάλι ξεκινοῦν τὰ πλοῖα...
Μάταια παρακαλέσαμε τὴς ὧρες
τοῦ μισεμοῦ νὰ μὴν ἐρθοῦν ποτὲς
—πάντα βαρειὰ καὶ ἀλύπητα πηγαίνουν
ἀπάνω στὴς ἀνήμπορες καρδιές.
Καὶ μέσα στὴ βοὴν ὁποῦ ταράζει
ταράζει τὰ λιμάνια, τοὺς σταθμοὺς
πάντα ἡ ψυχή μου κρυφοβλέπει, κρυφακούει τοὺς χωρισμούς.
Τὰ χέρια τὰ κερένια ποὺ κρατοῦνε
τὴν πολυαγαπημένη κεφαλὴ
πολὺ κοντὰ στὸ στῆθος—το μεγάλο,
ποὺ θὰ τελειώσῃ γρήγορα, φιλί.
Τὰ χέρια τὰ κερένια ποὺ γυρίζουν
στὴν κόμη, στὸ λαιμό, κι' ὅλο ἀκουμποῦν
ν' ἀφήσουνε τὸ χάϊδι των γιὰ χρόνια καὶ τὰ χείλια
ὁποῦ παλέβουν τρέμοντας σὰ φύλλα
τὸν καϋμὸ ποὺ δὲ λέγεται νὰ ποῦν.
Καὶ τὴν παραγγελιὰ τὴν τελευταία
ποὺ δὲν ἀκούστηκε, γιατὶ τὸ πλοῖο κινᾶ,
καὶ μὲ τὸ γέροντα γλυκὸ κι' αὐτὴ γυρᾶν στὴν προκυμαία !
Καὶ τ' ἄσπρα μαντηλάκια—περιστέρια
δεμένα—ποὺ ἀνεμίσανε στὰ χέρια
κι' ὁποῦ σὲ λίγο δὲ σαλεύουν πιά,
κ' ἤπιαν τὸ δάκρυ τῶν ματιῶν κι' εἶνε βαρειά.

Ζ. Παπαντωνίου